

ภารกิจในวันที่ร้อน...ที่สุด

เรื่องและภาพ แยมมี่

ภารกิจในวันที่ร้อน...ที่สุด

เรื่องและภาพ แอมมี

“โอ๊ย! ร้อนจนแทบจะละลายอยู่แล้ว” รินที่เหงื่อไหลท่วมตัวโวยวาย

“นี่ถ้าตอกไข่ทิ้งไว้ ไข่ต้องสุกแน่ ๆ” ริวพูดไปส่งเสียงพึดพึดไปเพราะหายใจไม่สะดวก

“อากาศร้อน จนจะเพี้ยนกันหมดแล้วเนี่ย” รุ่งพูดด้วยเสียงเบื่อหน่าย เกาตามตัวไม่หยุด

“ไม่ไหว ไม่ไหว! ต้องเสียอย่างนี้ ทนอยู่ร้อน ๆ ไม่ไหวแล้วนะ แอบเปิดแอร์กันเถอะ” รักโววายอีกคน
ตอนนี้สี่พี่น้องร้อนจนทนไม่ไหว โดยเฉพาะริวกับรุ่งที่ร้อนจนโรคประจำตัวกำเริบ
ทุกคนเห็นพ้องต้องกันว่าควรทำอะไรสักอย่างก่อนที่จะทุกอย่างจะแย่กว่านี้

รักเหลือบตามองรีโมตแอร์

ไม่มีใครพูดอะไร และไม่มีใครกล้าทำสิ่งที่คิดอยู่ในใจ

วิวที่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ รีบหยิบรีโมตเปิดแอร์ทันที

“นี่ละ! เย็นสบายสุดไป ๆ เลย”

แต่แล้ว... เรื่องไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

หิวแล้วละ...

ตอนนี้เกือบจะบ่ายโม่งแล้วนี่ ไม่แปลกที่ทุกคนจะหิวข้าว ไปกินข้าวกันเถอะ!

ทุกคนตัดสินใจไปร้านอาหารตามสั่งแถวบ้าน ที่ห่างออกไปแค่สี่หน้ากระดาษแทนการสั่งเดลิเวอรี่
เพราะต้องรอนาน แถมราคาแพงเกินกว่างบที่คุณพ่อคุณแม่ให้ไว้ด้วย

แต่พอเดินไปได้แค่นิดเดียว แสงแดดที่ร้อนมากทำให้ทั้งสี่เสบผิวและเริ่มหน้ามืด
จึงรีบเข้าไปหลบแดดที่ใต้ต้นไม้ใหญ่กลางหมู่บ้าน

ได้ต้นไม้ใหญ่อากาศเย็นสบาย แคมสวดขึ้นอย่างบอกไม่ถูก
พอเริ่มหายร้อนแล้ว ทั้งสี่รีบเดินทางต่ออย่างรวดเร็ว เพราะเริ่มหิวจนทนไม่ไหว

เมื่อถึงร้านอาหารตามสั่งของเจ๊ไวย พยาบาลเกษียณอายุที่ทำอาหารอร่อยที่สุดในย่านนี้ (นี่! อย่าบอกคุณพ่อคุณแม่ นะ แต่บางเมนูของเจ๊ไวยอร่อยกว่าของที่บ้านอีก!) ทั้งสี่คนรีบแย่งกันสั่งอาหาร เพียงไม่กี่อึดใจ เจ๊ไวยก็เอาอาหารมาเสิร์ฟให้ครบทุกคน ทั้งหมดกินอาหารกันอย่างเอร็ดอร่อย

เมื่อจ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว ทั้งสี่เดินกลับบ้านไปได้ไม่นาน ก็หน้ามืด อ่อนเพลีย และเสบร้อนผิว

เจ๊ไวยหันไปเห็นพอดิ จึงรีบไปช่วยปฐมพยาบาล เด็ก ๆ ขอบคุณเจ๊ไวยและพักใต้ต้นไม้สักพักจนรู้สึกดีขึ้น แล้วค่อยเดินกลับบ้าน

ข้างในบ้านร้อนอบอ้าวมาก ริวไม่รอช้ารีบหยิบรีโมตมาเปิดแอร์ทันที

“เอ๊ะ... แปลก ๆ นะ”

“รู้! ลองเปิดพัดลมหน่อยสิ”

“ไม่ติด...”

[สวัสดี สวัสดี! ลูกบ้านทุกท่าน ขณะนี้เกิดเหตุไฟฟ้าขัดข้องเพราะมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น ทำให้เสาไฟฟ้าหัก จึงขอเรียนแจ้งว่าทุกท่านจะใช้ไฟฟ้าไม่ได้อีกหลายชั่วโมง ขอภัยในความไม่สะดวกนี้ สวัสดี]
เสียงตามสายพูดจบก่อนตามด้วยเสียง ป๊อป! ริวตั้งท่าจะโวยวาย แต่รู้รีบห้ามไว้ก่อน

“ถึงไฟจะดับ แต่สัญญาณอินเทอร์เน็ตยังมีอยู่นะ ลองหาวิธีคลายร้อนอื่นดูก่อนไหม” รุ่งเสนอ

ทุกคนเห็นด้วย จึงช่วยกันหา

“เจอแล้ว!”

แป้งเย็น

ทำใจให้สงบ

เล่นน้ำ

ร้อนใจ

ไม่ช่วยเลย

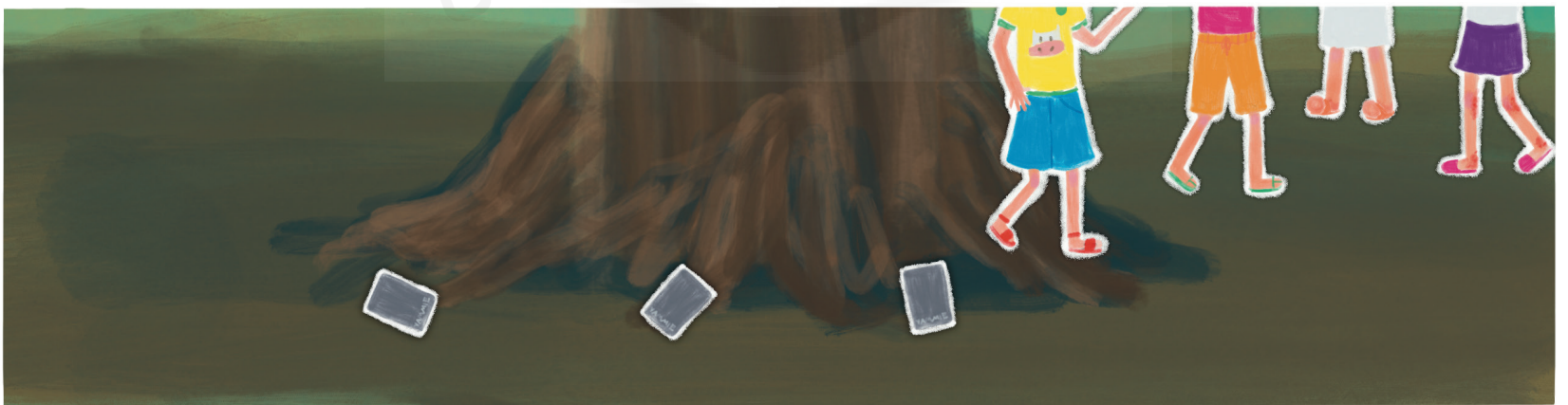

เหมือนจะหมดหนทาง แต่อาจจะยังพอมีวิธีอื่นอยู่อีกนะ
“ตอนที่เรายู่ได้ต้นไม้ อากาศเย็นดินนะ เราไปอยู่ตรงนั้นกันไหม”
ทุกคนเห็นตรงกัน จึงรีบเดินไปนั่งใต้ต้นไม้อีกครั้ง

ได้ต้นไม้ลมโกรกดี ทุกคนรู้สึกเย็นสบาย แต่ให้นั่งเฉย ๆ ก็เริ่มเบื่อ
“เรามาหาอะไรทำกันเถอะ!” รินเสนอ พี่ ๆ ต่างก็ไม่รอช้าหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาแทนคำตอบ แล้วก็ไม่สนใจรินอีกเลย
“หน้อยแน่...”

เจ๊วเห็นเด็ก ๆ เล่นกันสนุกสนานจึงเอาน้ำเย็น ๆ มาให้ สี่พี่น้องหยุดวิ่งเล่นแล้วมานั่งพักกินน้ำที่ได้ต้นไม้ใหญ่
“ไม่ค่อยได้ออกมาวิ่งเล่นแบบนี้เลย สนุกดีเนอะ”

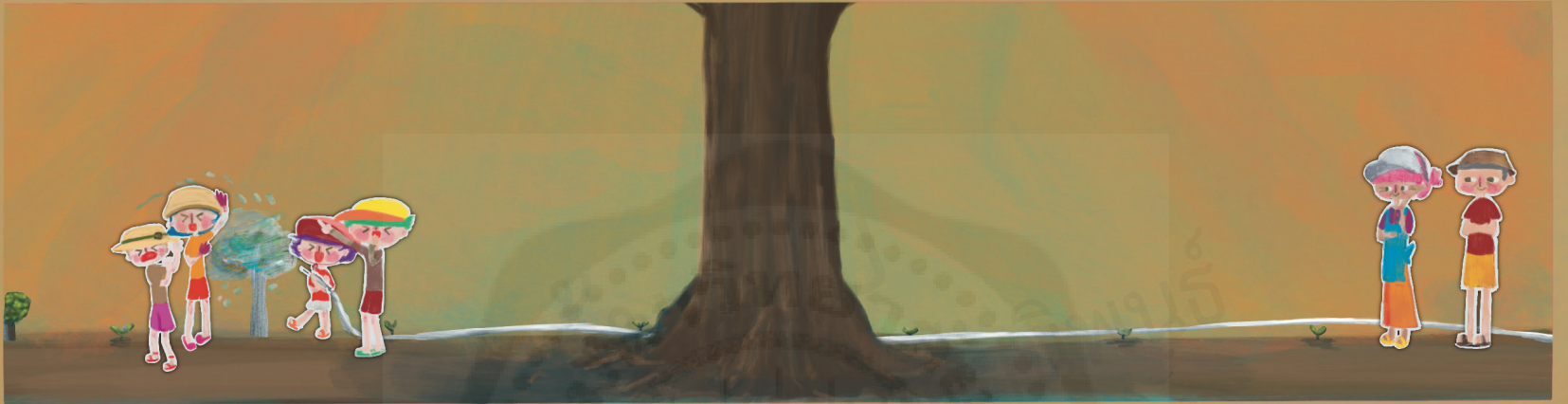
“ใช่ไหมล่ะ เพราะข้างนอกอากาศร้อนตลอด ก็เลยไม่อยากออกมานะสิ”

“ถ้าทุกที่เย็นแบบใต้ต้นไม้เนี่ย คงจะดีมากเลยนะ จะได้ออกมาเล่นข้างนอกบ่อย ๆ”

ถ้าอย่างนั้น...

ภารกิจในวันที่ย้อน...ที่สุด

เรื่องและภาพ : ธนพร ไตรงามวัฒนา

หนังสือภาพสำหรับเด็กอายุ ๗-๙ ปี

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๗

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. ดร. ธัญญา พิทยาพิทักษ์

ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

ผศ. รพินทร์ (ณ กลาง) คงสมบูรณ์

อ. อนุสรณ์ ดีไหว้

อ. พิชญา นิลรุ่งรัตน

ติดต่อผู้เขียน ๐๙๘-๒๘๕-๕๕๖๐

Email : yammie.thanaporn@gmail.com

เกี่ยวกับผู้แต่ง/วาดภาพประกอบ

ธนพร ไตรงามวัฒนา (แยม)

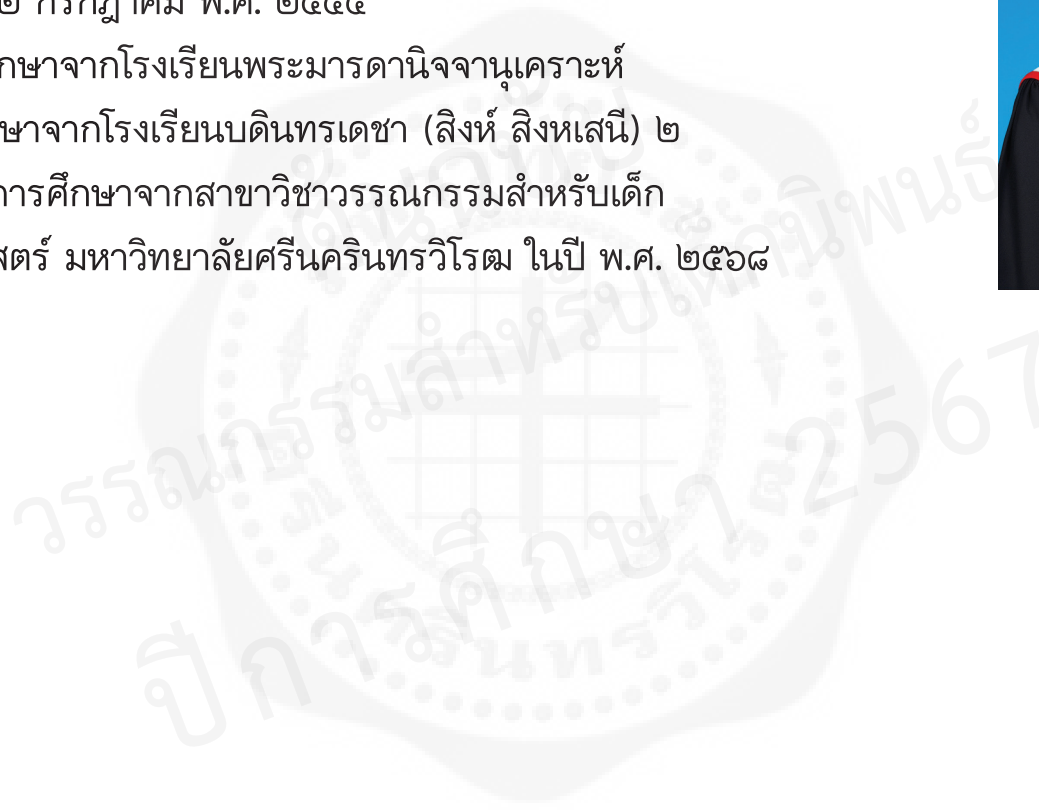
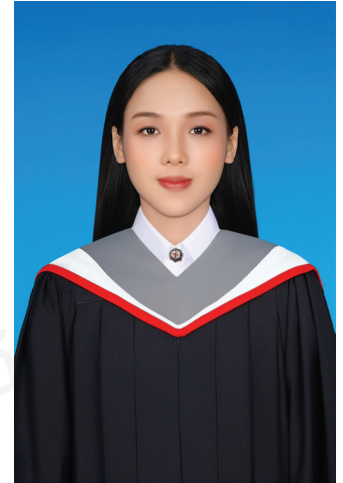
เกิดเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

จบชั้นประถมศึกษาจากโรงเรียนพระมารดานิจจานุเคราะห์

จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) ๒

กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๘

โลกร้อนเป็นปัญหาที่หลายคนอาจจะทราบดีอยู่แล้ว

แต่อยากจะทำหนังสือที่ย้ำเตือนถึงประเด็นปัญหานี้ให้กับเด็ก ๆ

ประกอบกับที่เห็นน้องของตัวเองอยู่แต่ในบ้าน ไม่ยอมออกไปเที่ยวเล่นข้างนอก

เลยทำให้อยากจะทำหนังสือที่ชวนน้องออกไปเล่น ไปเจอธรรมชาตินอกบ้านบ้าง

